

Hoog is de bergen, waar thee-, koffie- en bananenplantages zorgen voor schitterende uitzichten klinken trommels. Waar komt dit geluid vandaan? Wat speelt zich af bij die trommels? Vaak hoorde ik de trommels op afstand en nu sta ik er naast.

24-08-2003

Jambo nieuwsbrief lezers (Jambo is hallo in Swahili)

Habari ? (Hoe gaat het?)

De schoolvakanties en de hittegolf in Nederland zijn achter de rug.

Ik hoop dat jullie genoten hebben van de vakantie en het warme weer.

Tijd voor mij nu om jullie te schrijven over de situatie hier.

Dit jaar (maart) hebben we twee meisjes opgenomen in SOFCC; Agnes 4 en Felista 11 jaar, moeder was geestelijk ziek en HIV positief. De meisjes zijn 4 en 11 jaar oud en heten Agnes en Felista, ze hebben een oudere broer die ik destijds ontmoet heb, het is een lijmsnuivende straatjongen geworden en hopelijk kan hij naar een heropvoedinghuis. De moeder van de kinderen heeft 4 zussen, de zussen hebben achter de rug van de moeder om de bezittingen van deze vrouw verkocht en keken nooit naar haar en haar kinderen om, dan is er nog een broer, ons voorgesteld als dronkaard. De moeder werd opgevangen door mensen in een plaats met de naam Thika (niet ver van het weeshuis vandaan) ze kreeg daar een hele kleine ruimte waar ze met haar drie kinderen leefde. Ze was toen al te ziek om iets te doen. Een jongensopvanghuis bracht het gezin te eten, een meisjesschool verzorgde gratis onderwijs voor de meisjes tot ze werden opgenomen in SOFCC.

Vrijdag in de namiddag kregen we bericht dat de moeder een maand eerder was overleden en zaterdag begraven zou worden.

En zo vertrekken Gladys (de sociaal werker van SOFCC) Godfrey (de hoofdonderwijzer van SOF Lagere school), Antony (de chauffeur van SOFCC) en Agnes en Felista en ikzelf naar Thika, waar de vrouw haar laatste jaren had doorgebracht. Daar ontmoeten we de geweldige burens die de ziekenhuisrekening betaalden, de begrafenis regelden, de familie zocht en de straatjongen (Kenedy) die ochtend hadden geschoren en aangekleed. Ook troffen we daar de zusters.

Vanuit daar gingen we onderweg met rode linten aan de auto naar een hele rare begrafenis.

We gaan naar de plaats van de ouders van de moeder, die hebben een stukje land nagelaten (zijn ook overleden en de zoon heeft nu het land geërfd).

Hier in Kenia zijn er verschillende manieren ombegraven te worden.

Op familiegrond;

Je koopt een graf voor veel geld op een begraafplaats;

Je koopt een tijdelijk graf, als de tijdelijke periode voorbij is ga je naar een massagraf.

We arriveren bij een huisje van modder, hoog in de bergen tussen bananenbomen.

De kist wordt uit de auto gedragen en midden in de tuin gezet en de bezoekers gaan er omheen zitten. Felista en Agnes en Kenedy moeten voor de kist gaan zitten en dan worden er foto's gemaakt, foto's eerst met ons en de kinderen en de kist, dan de zussen en de broer, dan de Thika burens en de kinderbescherming uit Thika.

Het is moeilijk voor de kinderen. Zeker met de tantes en de oom, de oom bij wie we nu op het land zijn is zo dronken dat hij amper kan staan en elk moment kan hij de kist van zijn plaats laten vallen.

Dan beginnen de speeches, maar wie moet er spreken? Een buurvrouw van de vrouw spreekt, Godfrey, de hoofdonderwijzer van SOFCC Lagere school spreekt. Alles is in Kikuyu en Antony en Godfrey spreken deze taal, Gladys is van de Kisi stam en verstaat er net als ik niets van.

Een man van de kinderbescherming staat op en roept de zussen en de broer van de vrouw naar voren. Publiekelijk word hun verweten dat hun zus al een maand dood is en niemand dat wist. Nooit hebben ze omgekeken naar hun zus en diens kinderen, zelfs nu ze dood is regelden de burens de begrafenis en neemt SOFCC zorg voor de kinderen. Ik dacht: "Nog even en ze gaan vechten".

Dan is het de beurt aan de dominee, echter die is verlaat dus we zullen moeten wachten, daar komt protest op, de mensen hebben zelfs nu geen respect voor hun overleden familie ze willen haar zo snel mogelijk de grond in hebben. Een pittige tante uit Thika stelt voor het eten nu te doen i.p.v achteraf.

Iedereen die van ver komt heeft een sticker op zijn kleding gekregen en die krijgt eten.

Het is getherie en rijst (getherie is maïs en bonen) alle ogen zijn op mij gericht (toevallig lust ik graag getherie en ik

had ook trek) ik eet en iedereen lacht. Een man staat op en komt voor me staan en zegt: "You eat getherie?" Ik zeg "Hmm Nzuri sana"(betekent hmmm erg goed). Mensen vallen bijna van hun stoel van het lachen.

De familie van dichtbij het ouderlijke huis en mensen die op het geluid zijn afgekomen willen ook eten (ik begrijp nu waarom we de stickers al op kregen in Thika).

De pittige tante uit Thika zegt: "Jullie willen eten???"

"Jullie kunnen niet een hand uitsteken en nu wel eten? " Iedereen weer lachen.

Het is een grote vrouw in traditioneel Afrikaanse kleding, een Luo vrouw volgens Gladys (Luo is ook een stam in Kenia en ook zij spreekt de Kikuyu taal dus niet .wel Swahili de basis- taal in Kenia)

De dronken oom klimt in een boom."Zo dat wordt de volgende begrafenis zegt iemand ". Iedereen weer lachen. Ook Felista Agnes en Kenedy lachen. Gladys en kijken elkaar af en toe eens niet begrijpend aan. Gladys vraagt veel aan Godfrey, ook over het maken van de foto's, Gladys vindt dat onmenselijk maar Godfrey zegt dat dit een tradities is van de Kukuyo's sinds er camera's zijn.

De predikant is gearriveerd naast me wordt een speaker geïnstalleerd, ze gaan toch niet een geluidssysteem neer zetten? Ik moet altijd al wennen aan die predikanten die met dergelijke apparatuur heel Ruiru en omgeving (daar is het weeshuis) mee laten luisteren. Nu zit ik er midden in, Gladys kent mijn gedachten en lacht. Ik vraag:" Godfrey, waarom is dit, er zijn hier maar een paar mensen, jij hebt meer in je klas en gebruikt ook geen versterkers?"

"Om alle mensen in de omtrek de preek te laten horen Ria ". En hij lacht.

De predikant begint en wel met passie, hij springt in de lucht en schreeuwt door de microfoons alsof ze niet aan zouden staan en na nog geen minuut is hij helemaal nat van het zweet, mensen zijn af en toe stil en zeggen dan ineens: "Amen". Soms lachen ze hard

De man blijft springen in de lucht en slaat af en toe op de kist.

Behalve het Amen snappen Gladys en ik weinig van de preek. Ik hoor wel over Shang a, Shang a is de drank die plaatselijk wordt gestookt ook de overleden vrouw stookte deze drank naar wat we gehoord hebben, haar familie ook, de preek is dus in ieder geval toepasselijk. In de aankondiging van de begrafenis stond het geboortjaar van de vrouw op 1960 en overlijden op 40 jarige leeftijd, ook waren de namen van de kinderen volledig anders, dus een toepasselijke preek is wel op zijn plaats. Terwijl ik op het houten bankje zit en Agnes op de schoot van Gladys slaapt en Felista tegen me aan hangt kijk ik naar de kippen die voor mijn voeten restjes maïs opeten. Gladys geeft me een duwtje en wijst in de richting van Antony.

Antony kijkt met grote ogen naar de predikant. Iedere keer als de man springt schiet ook Antony's hoofd de lucht in, en Antony is niet de enige zelfs kinderen nemen de beweging over. De man weet de mensen blijkbaar te binden maar aangezien wij er niets van verstaan geeft het ons de lachkriebels, geeft niet want iedereen maakt kabaal en lacht. Naast Godfrey zit Kenedy (de straatjongen) voor hem een lange dag zonder lijm blijkbaar en hij krijgt het moeilijk en geeft over, niemand kijkt ook maar naar hem. Godfrey en de rest van SOFCC en zijn zusjes zijn er. (Wij kunnen hem niet meenemen naar SOFCC, kon dat maar).

Dan wordt er gezongen en vrouwen in lichtblauwe kleding en witte hoofddoeken hebben drums met huiden van geiten (haar zit er nog op)

De kist wordt opgetild, Kenedy draagt het houten kruis.

De kist gaat onder druk getrommel een stukje de berg af tot ze het gegraven graf bereiken en dan is er stilte, Agnes, Felista en Kenedy gooien een handvol zand op de kist. Agnes is klein en snapt alles niet helemaal, Felista stampvoet en huilt, Kenedy geeft geen zichtbare emotie. Het trommelen begint weer en rondom het graf wordt gezongen en gedanst, op het ritme van de trommels gooien mannen een aantal scheppen zand in het graf en geven daarna de schep door aan anderen. Ook Antony en Godfrey helpen mee.

Ik zie dat Kenedy leunt op het kruis omdat hij amper kan staan, ik zie dat hij denkt en hij kijkt om zich heen en ziet de prachtige plantages, de bergen de dalen.

Ondertussen gaat het gezang door, veel kinderen uit de omgeving zijn gekomen om de blanke te zien en ze kijken allemaal naar mij, het irriteert me een beetje maar anderzijds ben ik ook blij want het geeft behoorlijk wat meer mensen op de begrafenis en ze zingen wel allemaal mee. De mannen die doorscheppen met zijn allen, het gezang het gedans en het prachtige uitzicht is eigenlijk gewoon geweldig om te zien maar het is een hele trieste gebeurtenis. Er wordt geschept en als het graf bijna vol is plukt iemand snel wat takken en plaatst die in de hoeken van het graf en dan scheppen ze door. Het gaat met veel behendigheid valt me op. Als al het zand op zijn plaats is dan is de beurt aan Kenedy.

Hij moet het houten kruis op het graf plaatsen en de grond in slaan. Het is zwaar voor hem en de meneer van de kinderbescherming helpt hem en Felista twijfelt niet en rent naar haar broer om hem te helpen. De mensen roepen "1,2,3!!!!!!!" en het is gelukt.

Mensen halen takken van de bomen en planten die op het graf evenzo Felista.

Agnes zegt: "Staat mama ook weer op?"

De muziek stopt. Er komt een laatste speech met name gericht naar SOFCC als dank voor het opnemen van de kinderen. Ook wordt er beloofd dat er hulp wordt gezocht voor Kenedy en dat er mensen zullen zijn, ook als is het geen familie die de kinderen in het weeshuis af en toe bezoeken, dat is geweldig.

Kenedy geeft aan dat hij niet terug wil naar Thika. Ik kan het me voorstellen eigenlijk, alleen al vanwege het feit dat lijm hier in deze omgeving niet is, de lucht is schoon en het lijkt vredig, maar vergeet niet dat de man die hier woont de alcoholist is en zijn vrouw naar alle waarschijnlijkheid Shang a brouwt .iedereen is het er mee eens dat hij terug gaat naar Thika en van daaruit zoeken we hulp.

Als we terug lopen naar de auto roept iemand:"The vice president is death". Iedereen vergeet de begrafenis en praat over de nieuwe regering en hoeveel er al van dood zijn " .

Het was een rare dag.

Er waren twee begrafenis deze week.

De grootmoeder van Jimmy Hassan Okabe is ook overleden.

Jimmy leefde bij zijn grootmoeder samen met zijn broertje Joseph die HIV positief is.

Joseph is vorig jaar opgenomen in Nyumbani en Jimmy in SOFCC omdat de grootmoeder door de gevolgen van Aids niet meer kon zorgen voor de kinderen.

De grootmoeder is overleden en daarmee heeft Jimmy alleen nog zijn broertje in Nyumbani.

In dit geval was er geen familiegrond en is er een permanent gaf gekocht voor de grootmoeder die jaren echt goed heeft gezorgd voor de kinderen in de sloppenwijken van Nairobi.

Wat hebben we verder hier meegemaakt? Veel eigenlijk en niet te omschrijven in een nieuwsbrief. Daarom wil ik graag nu wat kinderen aan het woord laten over enkele belangrijke gebeurtenissen hier m.b.t

Het uitbreiden van het kippenproject.

De burens met wie SOFCC al jaren ruzie heeft over grond (het zijn geen lieverdjes en nu we aan het bouwen zijn lopen ze hier met een meetlint rond).

Het ontbreken van elektriciteit omdat de takken in de elektriciteitsdraden groeien en we de takken niet mogen verwijderen, dit omdat over het land waar de bomen op staan een rechtzaak in hoger beroep loopt en we moeten dus wachten tot het elektriciteit bedrijf dit gaat doen.

Hier volgen de brieven:

Dear readers of newsletters

It is a good opportunity for all kids to see their home prosper.

For a while everything was going fast and fine but, unfortunately of late everything is going upside down. Electricity, land, which are the source of almost everything here are short, mostly we have a serious land problem. Our neighbours are claiming part by part of the centre's land. This has created a lot of problems to everyone here. This is affecting the children most seeing people coming here early in the morning and start dividing the land, which we have lived in for more than a decade. All in all, in everything there is always a way and we hope that we will have a way in this .It has been a big challenge to the management, but we hope they will be able to handle it, and also get help from other people who are willing to help.

Despite all this, all the other areas are fine and we hope that this will continue.

Thank you very much for your concern.

Monica.N. (College)

Since Spirit of Faith started there are good things that have happened e.g.

Building new classrooms, making a basketball pitch, buying a colour television, building a house for Ria. Taking some people who finished highschool last year to College, putting electricity in the new classrooms, Morris and Patrick working in the centre (Dit zijn jongens die al jaren geleden het weeshuis verlieten, in een tijd dat er geen geld was voor vervolgoopleidingen en daardoor kansloos op de arbeidsmarkt,nu werken ze hier)

The bad thing that have happened is, sometimes there is no water because there is no electricity. Some of our neighbours are saying that our land is theirs.

By David Thuo. Highschool form1

Het uitbreiden van het kippenproject

At first Maina told me to go and get the panga's for cutting the grass.

We borrowed the panga's from the soapstone boy Evans.

We all started the work of moving the firewood so that we could move the poultry house.

Everybody was very busy doing his/her own work.

My work was very difficult and dangerous because I was cutting the big bush which was high as five metres.

After I finished clearing the bush . I was asked to help the small boys to uproot the tree which was growing near the swimming pool.

When everybody was doing his/her work, we were all surprised when we saw Ria running very fast to the office . We all laughed when we saw the snake which is usually used as a pet (also known as mansnake in Kikuyu) because it usually have legs but looks exactly like a snake.

We where all very tired when we finished the work.

David Karigo class 8 Primary school.

On Friday there was a lot of work to do.

We were all exited, we cut all the trees down.

As we were doing the work we saw a snake with four legs and I was happy because I have never seen a snake with legs.

And then I was slashing the grass I saw a rat and I killed but I felt sorry for the rat.

Simon Sappati, class 4 Primary school.

It was on a Saturday morning when I was busy finishing my duties after I finished I went down to the Centre to take a hammer to rebuild the chicken house. It was not that easy as the nails were stuck in the wood and we had to use a lot of energy.

After that we started carrying some of the wood and iron sheets as people were still busy removing an wanted materials away.

All of us then gathered together to carry one side of the wall which had been build of wood and wire mesh. We also helped to carry some of the remaining materials back.

Stefen Mutheria class 7 primary school

Algemeen

Dear Readers of newsletters

In Spirit of Faith there is many children. There is a good playground.

We are building a new dining hall. The classrooms are already finished.

We have a chicken house and 480 chicken. We have new shoes because in the past we were having worn out shoes In Spirit of Faith we also have problems like:

Some people are trying to take our land and they said if we will not return their land they might go to the police station and say and our mum will be arrested. And us we don't want our mum to be arrested.

I hope God will bless our plans and the devil will be ashamed on himself.

Thank you

Felista Wambui class 6 Primary school.

My name is David Ngánga. In SOFCC it is fine but just have a throat problem.

This is making me not to eat proper. Had gone to the hospital in Ruiru and the doctor told me have malaria.

This year I had a heart problem too. I had gone to Kenyatta International Hospital in Nairobi. The doctor was called Dr.c. Maina in the doctors room number twenty seven. He is a very nice doctor. He works in doctors plaza side. Last month he told me to come back after a month and that will be on date 28 this month. In my age I am a thirteen years old boy, I am in standard five. This week we have tuition for two weeks. This week I still have medicine for the heart.

Ik schrijf mijn brief aan jullie nog steeds bij kaarslicht.

Mijn laptop heb ik kunnen opladen in de school die gelukkig wel elektra heeft.

De nachtwacht klopt op de deur en hij zegt dat de mensen van het elektriciteitsbedrijf er zijn. Eindelijk. Wel apart dat ze op zondagavond komen, het is allang donker en de melding is al veel eerder deze week gemaakt (vermoedelijk

krijgen ze meer betaald op zondagavond). Ze beginnen met het verwijderen van de takken. Ineens roepen de grote jongens: "RIA are you oke? We saw light coming from your house". Ik zag het ook. De takken kwamen naar beneden met een enorme flits en ik vroeg me ook af of ik oke was maar de nachtwacht riep: "Hakuna Matata Ria!" (Geen probleem Ria). Wel fijn idee dat de kinderen gelijk zo alert zijn hoor.

Laat me verder gaan met de brief voor jullie er is namelijk goed nieuws:

We zijn begonnen aan de bouw van de muur!

Financieel zijn we er vermoedelijk helemaal en daarvoor wil ik alle donateurs enorm bedanken. Alle donateurs heb ik opgeschreven en zullen een naamvermelding krijgen op het bord op de muur, een foto hiervan zal te zijner tijd verschijnen op de website www.riafennema.nl

Jullie begrijpen dat zeker nu met de dreigende burenruzies ik uitkijk naar de dag dat de muur helemaal klaar is.

Het land dat ik graag wil aankopen voor de bouw van een middelbare school heeft de advocaat nagetrokken en dat land is probleemloos.

Het benefietconcert in Groningen heeft ruim 2000 Euro opgeleverd voor dit project.

Bandleden, medewerkers en bezoekers natuurlijk ontzettend bedankt.

Het land kost echter 8858 Euro dus we moeten doorsparen

Mijn nieuwe huis (op veilige grond) vordert nog steeds en word mooi.

(Mogelijk gemaakt door Stichting Weeskinderen Kenia)

Ook zijn we bezig met de bouw van de eetzaal en keuken

(Mogelijk gemaakt door Stichting Weeskinderen Kenia)

Dan een volgend punt en zeker belangrijk

Het betreft een wijziging in de financiële overboekingen naar het weeshuis.

Toen ik net naar Kenia vertrok bood de Stichting Weeskinderen Kenia aan een rekening te openen voor mijn persoonlijk onderhoud. Dat was geweldig.

Er kwam echter ook geld binnen voor algemene doelen en het werd verwarrend.

Ik hield geld apart voor College bijvoorbeeld. Ook logisch, als moeder kijk je wat de kinderen nodig hebben. Maar de rekening was hier niet voor bedoeld.

Om deze reden hebben we in het begin van dit jaar al besloten dat het moest veranderen.

Er is nu een Stichting opgericht met de naam: Stichting Spirit of Faith. Deze stichting is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel in Leeuwarden. Door de belastingdienst is de stichting aangemerkt als een instelling waaraan de giften, met in acht name van de wettelijke bepalingen, kunnen worden afgetrokken als aftrekbare giften.

Heel duidelijk lijkt me.

Het geld wat op deze rekening binnen komt is bestemd voor ondersteuning van mijn werk ten behoeve van het weeshuis zoals: muur, land voor de middelbare school, college-opleiding, een ziek kind, mijn levensonderhoud etc.

Het nr. van de rekening blijft ongewijzigd, de omschrijving verandert.

Het is vanaf nu:

32.09.53.580

Rabobank , Hurdegaryp t.a.v Stichting Spirit of Faith

De lopende automatische overboekingen zijn gekoppeld aan het bankrekeningnummer, dus die gaan zonder verdere formaliteiten mee over.

Heee ineens hoor ik gejuich opgaan in de slaapverblijven , er is licht!!!!

De bomen zijn gekapt terwijl ik schrijf en de lichten gaan ineens overal aan.

Ook ik ben blij, heel blij, het is zondagavond en dit geeft ons goede hoop voor de nieuwe week. Hopelijk een week vol zegeningen!

Kwaheri (tot ziens in Swahili)

Ria Fennema

